

Arrest

nr. 326 422 van 9 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2025.

Gelet op het arrest nr. X van 14 februari 2025 waarbij de debatten worden heropend en de zaak wordt verwezen naar de terechtzitting van 21 maart 2025 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) in de Colombiaanse hoofdstad Bogotá. Hier bracht u uw eerste levensjaren door. Vervolgens groeide u samen met uw twee zussen op bij uw ouders in Cúcuta. Tijdens uw twintigerjaren woonde u gedurende enkele jaren in de stad Cali om op uw dertigste terug te keren naar uw geboorteplek. Sindsdien was u tot uw vertrek uit het land woonachtig in Bogotá.

U werd geboren als (...), u werd namelijk geboren in een jongenslichaam, maar u identificeert zich als transgender en gaat als vrouw door het leven. Uw genderidentiteit, die u alreeds op jonge leeftijd duidelijk was geworden en die u alreeds van jongs af aan hebt geuit, werd in eerste instantie niet geaccepteerd door uw gezinsleden. Uw ouders weigerden u nog verder te onderhouden en op zeventienof achttienjarige leeftijd kwam u er alleen voor te staan. U kwam terecht in een kwetsbare positie, beschikte niet over een vaste verblijfplaats en diende zich te wenden tot het verkopen van uw lichaam om aan geld te geraken. Gedurende een bepaalde periode belandde u op een appartement samen met verscheidene mannen. Deze personen maakten met regelmaat misbruik van u, ook op seksueel vlak. U voelde zich, nadat u tijdens uw schoolperiode in Cúcuta eveneens reeds het slachtoffer was geworden van seksueel geweld, nooit sterk genoeg om zichzelf te verzetten of om uit uw benarde situatie te geraken. Na enige tijd leerde u echter een vrouw kennen, R.(...), die u onder haar vleugels nam. Zij beschermde u en zorgde gedurende enkele jaren voor u als was u haar eigen dochter. Op uw drieëntwintigste of vierentwintigste besloot u opnieuw toenadering te zoeken tot uw ouders en zussen. Jullie band herstelde, werd hechter dan ooit en u kwam opnieuw terecht in een veilige gezinsomgeving. Niettemin was het leven als transvrouw niet gemakkelijk. Op relationeel vlak kon u moeilijk aansluiting vinden, u kwam steeds tot de conclusie dat mannen enkel geïnteresseerd waren in oppervlakkige seksuele contacten. Hierop besloot u opnieuw aan de slag te gaan als prostituee, vanuit de gedachte dat u er op deze manier tenminste nog behoorlijk aan verdiende. Hoewel uw activiteiten als prostituee steeds een bepaalde onzekerheid en onveiligheid met zich meebrachten, verkoos u dit boven uw andere jobs als onder meer serveerster en verkoopster. U kreeg doorheen uw leven regelmatig te maken met negatieve bejegeningen en verbale tot fysieke agressie. U ervaaarde, als hartpatiënt besmet met HIV, eveneens een negatievere benadering in de gezondheidszorg. Daarnaast kwam u meermaals in aanraking met de ordediensten. Doorheen de jaren, een laatste keer twee tot drie jaar voor uw vertrek, werd u op meerdere afzonderlijke momenten seksueel misbruikt door politieagenten. Wanneer u uw problemen bij de Colombiaanse autoriteiten kenbaar wilde maken, werd u niet verder geholpen en werd u vaak op eenvoudige wijze wandelen gestuurd. Het was de samenbundeling van al deze negatieve ervaringen die dermate zwaar wogen, die uw moeder deden besluiten dat u beter Colombia kon verlaten en elders een veiliger en rustiger leven kon opbouwen.

Op 18 juli 2021 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Barcelona en Parijs naar België. Vervolgens deed u op 13 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat uw leven en integriteit in gevaar zullen zijn.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, een aangifte bij La Fiscalía d.d. 5/07/2021, een schrijven vanwege de Defensoria Del Pueblo d.d. 6/07/2021, een medisch attest uit Colombia d.d. 14/09/2020 en verscheidene medicatievoorschriften die in België werden opgemaakt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bleek om te beginnen dat u omwille van bepaalde problemen een voorkeur uitte om verder gehoord te worden door vrouwelijke medewerkers. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gehoord door een vrouwelijke protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal tevens een specifieke opleiding volgde om leden van de LGBTQgemeenschap op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, alsook bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Verder komt uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten komt verder naar voren dat u kampt met een cardiologische problematiek, u heeft in het verleden tweemaal een hartinfarct doorgemaakt en dient blijvend medicatie te nemen, alsook leeft u inmiddels al meer dan vijftientig jaar met hiv. Om hier verder aan tegemoet te komen, werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met uw medische aandoeningen en werd er stilgestaan bij uw gezondheidstoestand. Momenteel voelt u zich, zowel op fysiek als mentaal vlak, prima in orde. U werd er niettegenstaande op gewezen dat u tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien u zich (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen (CGVS, p. 4-5). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u tevens meegedeeld dat u steeds mocht aangeven wanneer u een vraag niet begreep of het antwoord op een vraag niet wist. Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat u de mogelijkheid had

gehad om alle problemen en redenen voor uw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 23-24). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u, als transvrouw, vreest dat uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia in gevaar zou zijn (CGVS, p. 23). Doorheen uw verklaringen stelt u dat het verschillende factoren waren die u er samen toe hebben gebracht om uw land van herkomst te verlaten. In dit verband verwijst u naar een algemeen vijandig klimaat ten aanzien van personen behorende tot de LGBTQ-gemeenschap, vormen van discriminatie en negatieve bejegeningen en meerdere vormen van agressies en misbruik die u doorheen uw leven hebt meegemaakt (CGVS, p. 13).

Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQ-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQ omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTQ-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTQ-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQ-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTQ-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQ-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, stelt u dat uw leven in Colombia in gevaar zou zijn (CGVS, p. 13, p. 20). Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze beweringen op geen enkele manier in concreto aantoonst en dat deze in wezen slechts berusten op hypothetische veronderstellingen en verwijzingen naar bepaalde zaken uit het (verre) verleden. Er zijn, wat u betreft, eigenlijk nergens reële indicaties voorhanden die erop zouden wijzen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk vervolgd zou worden. Nergens blijken aanwijzingen dat er iemand het concreet op u gemunt zou hebben of naar u op zoek zou zijn. Immers dringt de vaststelling zich op dat, indien er sprake zou zijn van een werkelijke intentie tot vervolging, zogezegde vervolgers in wezen reeds alle kansen hebben gehad om u werkelijk te treffen. U hield in wezen tot uw vertrek naar Europa een gangbare, weinig discrete routine aan, lange tijd in dezelfde wijk (CGVS, p. 6, p. 8). U vormde met andere woorden een makkelijk doelwit. In casu is er echter geenszins sprake van bepaalde individuen die u gericht zouden hebben willen raken. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat een vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond.

In deze dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u in het verleden bepaalde vormen van geweld zou hebben meegemaakt, hoe laakbaar ook, niet per definitie inhoudt dat u op heden aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Een vrees voor vervolging dient toekomstgericht te worden beoordeeld en zoals reeds aangehaald, u bent er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd om dit concreet aannemelijk te maken. Aangaande de door u opgeworpen feiten kunnen in het kader van de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming bijkomend de volgende opmerkingen worden gemaakt. U verwijst naar verscheidene vormen van agressie, waaronder seksueel misbruik en verkrachtingen. Hoewel dit hoe dan ook slechts blote beweringen betreffen, zou het aldus telkens gaan om zaken die zich behoorlijke tot erg lange tijd geleden hebben afgespeeld. Dient daarenboven te worden besloten dat het in wezen geïsoleerde incidenten zouden betreffen die zich in telkens andere omstandigheden en met andere personen zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 16-18, p. 19). U vermeldt wat in wezen afzonderlijke voorvallen zijn waarbij er op geen enkele manier kan worden afgeleid dat het zou gaan om doelgerichte vervolging ten aanzien van uw persoon zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. Nadien zou u nooit meer met diezelfde personen te maken hebben gekregen, nergens blijken indicaties dat desbetreffende daders het vervolgens nog enigszins op u zouden hebben gemunt. De hierboven reeds geponeerde conclusie, u maakt niet concreet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia zal vervolgd worden, dringt zich met andere woorden opnieuw op.

De andere zaken die u naar voren schuift, het ervaren van discriminatie, achterstelling en micro-agressies op straat, kunnen evenmin volstaan om u de status van vluchteling toe te kennen (CGVS, p. 14-15). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van transgenders binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk transgender personen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Wat betreft de indruk die u wenst te wekken omtrent het vermeende gebrek aan enige vorm van nationale bescherming, dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Met blote en gratuite beweringen omtrent de zogezegde onwil die de Colombiaanse diensten aan de dag zouden hebben gelegd wanneer u zich tot hen zou hebben gewend, toont u dit eigenlijk niet aan. In wezen dient te worden besloten dat u niet verder raakt dan volstrekt ongefundeerde verklaringen omtrent zogenaamde maffiabetrokkenheid, vermeende verplichtingen om klachten in te trekken en zogezegde bedreigingen die hiermee gepaard zouden zijn gegaan (CGVS, p. 19-20). Deze beweringen doen bovendien enigszins de wenkbrauwen fronsen in het licht van de door u neergelegde aangifte bij La Fiscalía en verdere briefwisseling vanwege de Defensoría Del Pueblo (zie document 3 & 4 in de groene farde van het administratief dossier). Hieruit mag evenwel blijken dat u zich dus wel degelijk tot het Colombiaans justitieapparaat hebt kunnen richten en dat men daar uw klacht in ontvangst heeft genomen. Dat men bij la Fiscalía doelbewust uw verklaringen zou hebben aangepast en gemanipuleerd, waardoor de in de aangifte weergegeven informatie niet zou stroken met hetgeen u toen werkelijk aan de kaak zou hebben gesteld, is daarbij weinig ernstig te noemen. Opnieuw, het betreffen blote beweringen die u op geen enkele manier weet te onderbouwen. Er kan bovendien moeilijk worden ingezien

met welke reden men uw klacht wel officieel zou registreren en opnemen, om dan op een dergelijke frappante manier de verklaringen in uw aangifte doelbewust aan te passen daar men daar werkelijk geen enkele baat bij zou hebben. Eveneens bevreemdend is het dat u dan klaarblijkelijk geen verdere stappen zou hebben ondernomen om dit enigszins recht te zetten. Het mag daarbij ook enigszins verbazen dat u deze zagezegd stuitende fraude pas voor het eerst opwerpt nadat u tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met het gegeven dat de door u neergelegde aangifte in feite haaks staat op uw verklaring als zou men u nooit hebben willen ontvangen (CGVS, p. 19). Eerder was dit document immers reeds ter sprake gebracht nadat u dit uit eigen beweging hebt voorgelegd, er werd u tevens naar de inhoud gevraagd (CGVS, p. 12). Op geen enkele manier brengt u op dat moment naar voren dat deze inhoud niet zou stroken met hetgeen u werkelijk zou hebben verklaard. Indien er betreffende dit document echter werkelijk sprake zou zijn van enige vervalsing, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, die zelf het document wenst in te dienen ter staving van uw verzoek, dit eerder spontaan naar voren zou brengen. Het maakt dat uw verklaringen omtrent de nationale bescherming die u al dan niet zou hebben gezocht en gekregen, en bijgevolg uw beweringen omtrent uw vermeende aanvaringen met de Colombiaanse overheidsdiensten, als enigszins eigenaardig naar voren komen. Bovendien is het opmerkelijk te noemen dat de door u neergelegde aangifte dateert van 5 juli 2021, oftewel een tweetal weken voor uw vertrek uit Colombia. Op dat ogenblik had u reeds de nodige reisformaliteiten in orde gebracht om het land te verlaten, waardoor deze aangifte als enigszins gesolliciteerd naar voren komt. Daarenboven mag hieruit blijken dat u niet bepaald de tijd hebt genomen om het resultaat en de behandeling van uw aangifte af te wachten en in het oog te houden. Het komt als merkwaardig naar voren dat u langs de ene kant zodanig wenst te benadrukken dat u geen gehoor zou hebben gekregen bij de Colombiaanse overheid en dat men er u telkens zou hebben weggestuurd maar tegelijkertijd zowaar meteen het land hebt verlaten nadat men net wel een aangifte zou hebben genoteerd. Indien u werkelijk jarenlang de rug zou zijn toegekeerd, oogt het eigenaardig dat u dan op het moment dat u wel zou zijn gehoord, u niet verder de moeite getroost om dit enigszins verder op te volgen. Uw verklaringen omtrent uw ervaringen met het Colombiaanse rechtssysteem zijn met andere woorden twijfelachtig te noemen en doen danig de wenkbrauwen fronsen. U slaagt er met deze vage verklaringen niet in om concreet aannemelijk te maken dat men u intentioneel van nationale bescherming zou hebben verstookt, evenmin slaagt u erin om aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Waar u daarnaast te kennen geeft dat u in uw land van herkomst een bepaalde activistische rol zou hebben opgenomen, dient ook in deze te worden besloten dat er in gevolge uw vermeende activiteiten hieromtrent geen vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld en dat deze dus evenmin aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. Om te beginnen geraakt u in wezen andermaal niet verder dan het uiten van blote beweringen. U gaf te kennen hieromtrent bijkomend stavingmateriaal over te maken, doch heeft het CGVS vanuwentwege nooit verdere informatie ontvangen. Hoewel u zichzelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken beschreef als zijnde een sociaal voorvechtster, moeten uw verklaringen in dit verband enigszins worden gerelativeerd (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 3). Dient immers, nadat u hierover verder werd bevraagd, te worden besloten dat uw engagement in wezen beperkt zou zijn gebleven tot de deelname aan grootschalige protesten die zowat het hele land op de been hadden gebracht in 2021 (CGVS, p. 7, p. 22). Op uw sociale media kan, in tegenstelling tot wat u beweert, evenmin een vorm van activisme worden afgeleid – wel integendeel (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). In deze kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat uw openbare sociale mediakanalen, die u aanwendt om behoorlijk uitdagende en expliciete content te delen al dan niet op duidelijk herkenbare plekken, niet bepaald getuigen van een gegronde vrees voor vervolging en uw verklaringen als zou uw leven in gevaar zijn niet bepaald ondersteunen. Hoe dan ook, uw sociale betrokkenheid is met andere woorden eerder bescheiden te noemen. U blijkt tevens niet goed thuis en slechts beperkt op de hoogte te zijn van hetgeen er leeft binnen de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap en de organisaties en verenigingen die zich inzetten voor personen die hiertoe behoren (CGVS, p. 21). Dat u zou hebben deelgenomen aan de nationale stakingen en protesten in 2021 en daarbij de regenboogvlag zou hebben gezwaaid is beslist dienstbaar te noemen, maar valt niet bepaald onder de noemer van een werkelijk activisme of sociaal leiderschap. Een hieruit voortvloeiend risicoprofiel kan dan ook geenszins worden afgeleid. Uit uw verklaringen mag niet blijken dat u in dit verband een leidersrol op zich hebt genomen, werkelijk een steunpilaar binnen de gemeenschap zou zijn geweest of dat u door uw betrokkenheid in die mate onder de aandacht zou komen dat een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als transvrouw geen gangbaar en degelijk leven zou kunnen uitbouwen. U kan daarbij rekenen op een stevig verankerd sociaal en familiaal netwerk. Hoewel zij het zowat dertig jaar geleden zeer lastig hebben gehad om uw genderidentiteit te aanvaarden, koestert u inmiddels een erg fijne band met uw familieleden (CGVS, p. 6, p. 10, p. 11, p. 17). Vooral de relatie met uw moeder, waarmee u in Colombia lange tijd hebt samengewoond, is werkelijk uitstekend te noemen. U geniet tevens de steun van een waardevolle vriendengroep die u bent gaan beschouwen als familie en waarmee u nog alle dagen contacten onderhoudt (CGVS, p. 9). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld

talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terechtkan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Tevens moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent, dat u na uw studies stevast aan het werk bent geweest en dat u in uw land van herkomst zonder meer in uw eigen levensonderhoud hebt kunnen voorzien (CGVS, p. 6-8). U nam daarbij duidelijk deel aan de Colombiaanse samenleving. In Colombia hebt u doorheen uw leven verscheidene jobs uitgevoerd, gaande van serveerster en verkoopster tot docent en administratief medewerker. Betreffende uw activiteiten als prostituee kan nog het volgende worden opgemerkt. Hoewel u te kennen geeft dat er in uw land van herkomst geen andere kansen voorhanden zouden zijn geweest om een job uit te oefenen buiten de prostitutie, blijkt uit voorgaande dat bij deze verklaring toch een behoorlijke kanttekening dient te worden geplaatst (CGVS, p. 14). In wezen komt uit het geheel aan uw verklaringen naar voren dat u, tenminste in de laatste periode voor uw vertrek, in wezen zelf de bewuste keuze hebt gemaakt om sekswerk aan te vatten omwille van de betere inkomsten (CGVS, p. 8-9). Op zich mag nergens blijken dat u hiertoe werd gedwongen, dan wel dat u zelf hebt besloten om uw lichaam te verkopen. Het CGVS erkent dat bepaalde omstandigheden gepaard met sekswerk niet geheel aangenaam zullen zijn, doch kan u bezwaarlijk voorhouden dat een dergelijke situatie te wijten is aan zaken buiten uw wil en persoonlijke keuzes om. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Als laatste kunnen met betrekking tot uw medische gezondheidstoestand de volgende opmerkingen worden toegevoegd. Zoals hierboven reeds vermeld, lijdt u aan een hartproblematiek en bent u reeds sinds uw drieëntwintigste of vierentwintigste hiv-positief (CGVS, p. ; zie ook medische documenten in de groene farde van het administratief dossier). Uw gezondheidstoestand kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. U verklaart dat u enige achterstelling hebt gevoeld in het kader van uw medische behandelingen en medicatievoorzieningen in uw land van herkomst (CGVS, p. 14-15). U toont echter niet concreet aan dat u werkelijk alle medische zorgverlening zou zijn ontzegd – hetgeen duidelijk niet het geval is gebleken, u legt medische documentatie uit uw land van herkomst voor – en dat dit specifiek te wijten zou zijn geweest aan uw genderidentiteit en/of seropositieve status. Vormen van discriminatie zijn, hoewel uiterst laagbaar, zoals hierboven reeds omstandig uiteengezet onvoldoende ernstig om te kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) . Het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie; (d) Het Jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBTQ-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt niets over LGBTQ-personen die lijden aan hiv. Nergens uit de beschikbare objectieve informatie komt naar voren dat er in Colombia sprake zou zijn van algemene vervolging ten aanzien van personen besmet met hiv. In deze kan nog worden toegevoegd dat de beoordeling van verblijf kaderend binnen een medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart voor, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in deze worden betwist. Aangaande de medische attesten en medicatievoorschriften verwijst het CGVS naar de hierboven uiteengezette argumentatie, waaruit mag blijken dat uw gezondheidstoestand geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. De aangifte bij la Fiscalía d.d. 5/07/2021 en het schrijven vanwege de Defensoria Del Pueblo d.d. 6/07/2021 waarin u wordt aangemaand om u tot de eerder vermelde instantie te

wenden, tonen evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan. Het loutere gegeven dat u op een bepaald moment in uw land van herkomst een klacht hebt neergelegd en een volgende communicatie hebt ontvangen, betekent immers niet dat er wat u betreft per definitie sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien bent u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd om aan te tonen dat u in uw land van herkomst niet zou kunnen rekenen op adequate bescherming van de nationale overheden (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoekende partij een beoordelingsfout op.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn

2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.4. In de bestreden beslissing wordt een beoordeling naar de nood aan internationale bescherming gemaakt van de door verzoekende partij geuite vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid en de bewering al vervolging te hebben ondergaan.

Verwerende partij is van oordeel dat verzoekende partij de door haar geuite vrees niet aannemelijk maakt en steunt zich hiervoor op volgende vaststellingen:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u, als transvrouw, vreest dat uw leven bij een eventuele terugkeer naar Colombia in gevaar zou zijn (CGVS, p. 23). Doorheen uw verklaringen stelt u dat het verschillende factoren waren die u er samen toe hebben gebracht om uw land van herkomst te verlaten. In dit verband verwijst u naar een algemeen vijandig klimaat ten aanzien van personen behorende tot de LGBTQ-gemeenschap, vormen van discriminatie en negatieve bejegeningen en meerdere vormen van agressies en misbruik die u doorheen uw leven hebt meegemaakt (CGVS, p. 13).

Het CGVS trekt uw genderidentiteit niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTQ-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van

16 februari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20230216.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQ omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBTQ-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBTQ-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQ-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBTQ-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBTQ-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Zoals hierboven reeds aangeraakt, stelt u dat uw leven in Colombia in gevaar zou zijn (CGVS, p. 13, p. 20). Er dient echter te worden vastgesteld dat u deze beweringen op geen enkele manier in concreto aantoonst en dat deze in wezen slechts berusten op hypothetische veronderstellingen en verwijzingen naar bepaalde zaken uit het (verre) verleden. Er zijn, wat u betreft, eigenlijk nergens reële indicaties voorhanden die erop zouden wijzen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst werkelijk vervolgd zou worden. Nergens blijken aanwijzingen dat er iemand het concreet op u gemunt zou hebben of naar u op zoek zou zijn. Immers dringt de vaststelling zich op dat, indien er sprake zou zijn van een werkelijke intentie tot vervolging, zogezegde vervolgers in wezen reeds alle kansen hebben gehad om u werkelijk te treffen. U hield in wezen tot uw vertrek naar Europa een gangbare, weinig discrete routine aan, lange tijd in dezelfde wijk (CGVS, p. 6, p. 8). U vormde met andere woorden een makkelijk doelwit. In casu is er echter geenszins sprake van bepaalde individuen die u gericht zouden hebben willen raken. Er dient nogmaals te worden benadrukt dat een vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond.

In deze dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat u in het verleden bepaalde vormen van geweld zou hebben meegemaakt, hoe laakbaar ook, niet per definitie inhoudt dat u op heden aanspraak kan maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Een vrees voor vervolging dient toekomstgericht te worden beoordeeld en zoals reeds aangehaald, u bent er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd om dit concreet aannemelijk te maken. Aangaande de door u opgeworpen feiten kunnen in het kader van de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming bijkomend de volgende opmerkingen worden gemaakt. U verwijst naar verscheidene vormen van agressie, waaronder seksueel misbruik en verkrachtingen. Hoewel dit hoe dan ook slechts blote beweringen betreffen, zou het aldus telkens gaan om zaken die zich behoorlijke tot erg lange tijd geleden hebben afgespeeld. Dient daarenboven te worden besloten dat het in wezen geïsoleerde incidenten zouden betreffen die zich in telkens andere omstandigheden en met andere personen zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 16-18, p. 19). U vermeldt wat in wezen afzonderlijke voorvallen zijn waarbij er op geen enkele manier kan worden afgeleid dat het zou gaan om doelgerichte vervolging ten aanzien van uw persoon zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie. Nadien zou u nooit meer met diezelfde personen te maken hebben gekregen, nergens blijken indicaties dat desbetreffende daders het vervolgens nog enigszins op u zouden hebben gemunt. De hierboven reeds geponeerde conclusie, u maakt niet concreet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Colombia zal vervolgd worden, dringt zich met andere woorden opnieuw op.

De andere zaken die u naar voren schuift, het ervaren van discriminatie, achterstelling en micro-agressies op straat, kunnen evenmin volstaan om u de status van vluchteling toe te kennen (CGVS, p. 14-15). Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van transgenders binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk transgender personen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

Wat betreft de indruk die u wenst te wekken omtrent het vermeende gebrek aan enige vorm van nationale bescherming, dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Met blote en gratuite beweringen omtrent de zogezegde onwil die de Colombiaanse diensten aan de dag zouden hebben gelegd wanneer u zich tot hen zou hebben gewend, toont u dit eigenlijk niet aan. In wezen dient te worden besloten dat u niet verder raakt dan volstrekt ongefundeerde verklaringen omtrent zogenaamde maffiabetrokkenheid, vermeende verplichtingen om klachten in te trekken en zogezegde bedreigingen die hiermee gepaard zouden zijn gegaan (CGVS, p. 19-20). Deze beweringen doen bovendien enigszins de wenkbrauwen fronsen in het licht van de door u neergelegde aangifte bij La Fiscalía en verdere briefwisseling vanwege de Defensoría Del Pueblo (zie document 3 & 4 in de groene farde van het administratief dossier). Hieruit mag evenwel blijken dat u zich dus wel degelijk tot het Colombiaans justitieapparaat hebt kunnen richten en dat men daar uw klacht in ontvangst heeft genomen. Dat men bij la Fiscalía doelbewust uw verklaringen zou hebben aangepast en gemanipuleerd, waardoor de in de aangifte weergegeven informatie niet zou stroken met hetgeen u toen werkelijk aan de kaak zou hebben gesteld, is daarbij weinig ernstig te noemen. Opnieuw, het betreffen blote beweringen die u op geen enkele manier weet te onderbouwen. Er kan bovendien moeilijk worden ingezien

met welke reden men uw klacht wel officieel zou registreren en opnemen, om dan op een dergelijke frappante manier de verklaringen in uw aangifte doelbewust aan te passen daar men daar werkelijk geen enkele baat bij zou hebben. Eveneens bevreemdend is het dat u dan klaarblijkelijk geen verdere stappen zou hebben ondernomen om dit enigszins recht te zetten. Het mag daarbij ook enigszins verbazen dat u deze zagezegd stuitende fraude pas voor het eerst opwerpt nadat u tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met het gegeven dat de door u neergelegde aangifte in feite haaks staat op uw verklaring als zou men u nooit hebben willen ontvangen (CGVS, p. 19). Eerder was dit document immers reeds ter sprake gebracht nadat u dit uit eigen beweging hebt voorgelegd, er werd u tevens naar de inhoud gevraagd (CGVS, p. 12). Op geen enkele manier brengt u op dat moment naar voren dat deze inhoud niet zou stroken met hetgeen u werkelijk zou hebben verklaard. Indien er betreffende dit document echter werkelijk sprake zou zijn van enige vervalsing, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u, die zelf het document wenst in te dienen ter staving van uw verzoek, dit eerder spontaan naar voren zou brengen. Het maakt dat uw verklaringen omtrent de nationale bescherming die u al dan niet zou hebben gezocht en gekregen, en bijgevolg uw beweringen omtrent uw vermeende aanvaringen met de Colombiaanse overheidsdiensten, als enigszins eigenaardig naar voren komen. Bovendien is het opmerkelijk te noemen dat de door u neergelegde aangifte dateert van 5 juli 2021, oftewel een tweetal weken voor uw vertrek uit Colombia. Op dat ogenblik had u reeds de nodige reisformaliteiten in orde gebracht om het land te verlaten, waardoor deze aangifte als enigszins gesolliciteerd naar voren komt. Daarenboven mag hieruit blijken dat u niet bepaald de tijd hebt genomen om het resultaat en de behandeling van uw aangifte af te wachten en in het oog te houden. Het komt als merkwaardig naar voren dat u langs de ene kant zodanig wenst te benadrukken dat u geen gehoor zou hebben gekregen bij de Colombiaanse overheid en dat men er u telkens zou hebben weggestuurd maar tegelijkertijd zowaar meteen het land hebt verlaten nadat men net wel een aangifte zou hebben genoteerd. Indien u werkelijk jarenlang de rug zou zijn toegekeerd, oogt het eigenaardig dat u dan op het moment dat u wel zou zijn gehoord, u niet verder de moeite getroost om dit enigszins verder op te volgen. Uw verklaringen omtrent uw ervaringen met het Colombiaanse rechtssysteem zijn met andere woorden twijfelachtig te noemen en doen danig de wenkbrauwen fronsen. U slaagt er met deze vage verklaringen niet in om concreet aannemelijk te maken dat men u intentioneel van nationale bescherming zou hebben verstookt, evenmin slaagt u erin om aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Waar u daarnaast te kennen geeft dat u in uw land van herkomst een bepaalde activistische rol zou hebben opgenomen, dient ook in deze te worden besloten dat er in gevolge uw vermeende activiteiten hieromtrent geen vrees in uw hoofd kan worden vastgesteld en dat deze dus evenmin aanleiding kunnen geven tot het verlenen van internationale bescherming. Om te beginnen geraakt u in wezen andermaal niet verder dan het uiten van blote beweringen. U gaf te kennen hieromtrent bijkomend stavingmateriaal over te maken, doch heeft het CGVS vanuwentwege nooit verdere informatie ontvangen. Hoewel u zichzelf bij de Dienst Vreemdelingenzaken beschreef als zijnde een sociaal voorvechter, moeten uw verklaringen in dit verband enigszins worden gerelativeerd (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, Vraag 3). Dient immers, nadat u hierover verder werd bevraagd, te worden besloten dat uw engagement in wezen beperkt zou zijn gebleven tot de deelname aan grootschalige protesten die zowat het hele land op de been hadden gebracht in 2021 (CGVS, p. 7, p. 22). Op uw sociale media kan, in tegenstelling tot wat u beweert, evenmin een vorm van activisme worden afgeleid – wel integendeel (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). In deze kan volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat uw openbare sociale mediakanalen, die u aanwendt om behoorlijk uitdagende en expliciete content te delen al dan niet op duidelijk herkenbare plekken, niet bepaald getuigen van een gegronde vrees voor vervolging en uw verklaringen als zou uw leven in gevaar zijn niet bepaald ondersteunen. Hoe dan ook, uw sociale betrokkenheid is met andere woorden eerder bescheiden te noemen. U blijkt tevens niet goed thuis en slechts beperkt op de hoogte te zijn van hetgeen er leeft binnen de Colombiaanse LGBTQ-gemeenschap en de organisaties en verenigingen die zich inzetten voor personen die hiertoe behoren (CGVS, p. 21). Dat u zou hebben deelgenomen aan de nationale stakingen en protesten in 2021 en daarbij de regenboogvlag zou hebben gezwaaid is beslist dienstbaar te noemen, maar valt niet bepaald onder de noemer van een werkelijk activisme of sociaal leiderschap. Een hieruit voortvloeiend risicoprofiel kan dan ook geenszins worden afgeleid. Uit uw verklaringen mag niet blijken dat u in dit verband een leidersrol op zich hebt genomen, werkelijk een steunpilaar binnen de gemeenschap zou zijn geweest of dat u door uw betrokkenheid in die mate onder de aandacht zou komen dat een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Bovendien ziet het CGVS geen pertinente redenen om aan te nemen dat u in Colombia als transvrouw geen gangbaar en degelijk leven zou kunnen uitbouwen. U kan daarbij rekenen op een stevig verankerd sociaal en familiaal netwerk. Hoewel zij het zowat dertig jaar geleden zeer lastig hebben gehad om uw genderidentiteit te aanvaarden, koestert u inmiddels een erg fijne band met uw familieleden (CGVS, p. 6, p. 10, p. 11, p. 17). Vooral de relatie met uw moeder, waarmee u in Colombia lange tijd hebt samengewoond, is werkelijk uitstekend te noemen. U geniet tevens de steun van een waardevolle vriendengroep die u bent gaan beschouwen als familie en waarmee u nog alle dagen contacten onderhoudt (CGVS, p. 9). Ook hier hebt u steeds steun en een gevoel van samenhang gevonden. In Colombia zijn bovendien zoals eerder vermeld

talloze organisaties en actief die zich inzetten voor de LGBT-gemeenschap waarbij men als homoseksuele persoon steeds terechtkan (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Tevens moet in beschouwing worden genomen dat u geschoold bent, dat u na uw studies stevast aan het werk bent geweest en dat u in uw land van herkomst zonder meer in uw eigen levensonderhoud hebt kunnen voorzien (CGVS, p. 6-8). U nam daarbij duidelijk deel aan de Colombiaanse samenleving. In Colombia hebt u doorheen uw leven verscheidene jobs uitgevoerd, gaande van serveerster en verkoopster tot docent en administratief medewerker. Betreffende uw activiteiten als prostituee kan nog het volgende worden opgemerkt. Hoewel u te kennen geeft dat er in uw land van herkomst geen andere kansen voorhanden zouden zijn geweest om een job uit te oefenen buiten de prostitutie, blijkt uit voorgaande dat bij deze verklaring toch een behoorlijke kanttekening dient te worden geplaatst (CGVS, p. 14). In wezen komt uit het geheel aan uw verklaringen naar voren dat u, tenminste in de laatste periode voor uw vertrek, in wezen zelf de bewuste keuze hebt gemaakt om sekswerk aan te vatten omwille van de betere inkomsten (CGVS, p. 8-9). Op zich mag nergens blijken dat u hiertoe werd gedwongen, dan wel dat u zelf hebt besloten om uw lichaam te verkopen. Het CGVS erkent dat bepaalde omstandigheden gepaard met sekswerk niet geheel aangenaam zullen zijn, doch kan u bezwaarlijk voorhouden dat een dergelijke situatie te wijten is aan zaken buiten uw wil en persoonlijke keuzes om. Uit dit alles kan het CGVS derhalve concluderen dat u over een grote mate aan zelfredzaamheid beschikt en dat u in staat bent om uw leven in Colombia op een positieve manier uit te bouwen. Er is met andere woorden geen enkele aanwijzing dat u bij terugkeer naar Colombia zou kunnen terechtkomen in precaire omstandigheden die internationale bescherming zouden rechtvaardigen.

Als laatste kunnen met betrekking tot uw medische gezondheidstoestand de volgende opmerkingen worden toegevoegd. Zoals hierboven reeds vermeld, lijdt u aan een hartproblematiek en bent u reeds sinds uw drieëntwintigste of vierentwintigste hiv-positief (CGVS, p. ; zie ook medische documenten in de groene farde van het administratief dossier). Uw gezondheidstoestand kan geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. U verklaart dat u enige achterstelling hebt gevoeld in het kader van uw medische behandelingen en medicatievoorzieningen in uw land van herkomst (CGVS, p. 14-15). U toont echter niet concreet aan dat u werkelijk alle medische zorgverlening zou zijn ontzegd – hetgeen duidelijk niet het geval is gebleken, u legt medische documentatie uit uw land van herkomst voor – en dat dit specifiek te wijten zou zijn geweest aan uw genderidentiteit en/of seropositieve status. Vormen van discriminatie zijn, hoewel uiterst laagbaar, zoals hierboven reeds omstandig uiteengezet onvoldoende ernstig om te kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat (a) alle Colombianen en legale migranten toegang hebben tot antiretrovirale therapie (ART); (b) het wettelijke kader voldoende uitgebouwd en volledig is, maar dat er desondanks nog steeds discriminatie kan voorkomen; (c) . Het Colombiaanse Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken tegen discriminatie; (d) Het Jaarrapport van Colombia Diversa uit 2022 dat het geweld en bedreigingen ten aanzien van de LGBTQ-gemeenschap voor 2021 in kaart bracht, vermeldt niets over LGBTQ-personen die lijden aan hiv. Nergens uit de beschikbare objectieve informatie komt naar voren dat er in Colombia sprake zou zijn van algemene vervolging ten aanzien van personen besmet met hiv. In deze kan nog worden toegevoegd dat de beoordeling van verblijf kaderend binnen een medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw mogelijke medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u bij DVZ aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, u legde uw paspoort en identiteitskaart voor, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat noch uw identiteit, noch uw nationaliteit in deze worden betwist. Aangaande de medische attesten en medicatievoorschriften verwijst het CGVS naar de hierboven uiteengezette argumentatie, waaruit mag blijken dat uw gezondheidstoestand geen aanleiding kan geven tot het verlenen van internationale bescherming. De aangifte bij la Fiscalía d.d. 5/07/2021 en het schrijven vanwege de Defensoria Del Pueblo d.d. 6/07/2021 waarin u wordt aangemaand om u tot de eerder vermelde instantie te

wenden, tonen evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan. Het loutere gegeven dat u op een bepaald moment in uw land van herkomst een klacht hebt neergelegd en een volgende communicatie hebt ontvangen, betekent immers niet dat er wat u betreft per definitie sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bovendien bent u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd om aan te tonen dat u in uw land van herkomst niet zou kunnen rekenen op adequate bescherming van de nationale overheden (zie supra)."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekende partij op 13 februari 2025, na het sluiten der debatten op de terechtzitting van 10 januari 2025 de volgende stukken:

"1. Brief van de Nederlandse Minister van Asiel en Migratie van Nederland mbt tot het landenbeleid Colombia, dd 30 januari 2025

2. Beslisnota van het Directoraat-Generaal Migratie binnen het Ministerie van Asiel en Migratie van Nederland dd 24 oktober 2024."

Verzoekende partij vraagt gezien het feit dat de vraag naar het bestaan van een bescherming in Colombia voor verzoekende partij centraal is in haar zaak en uit de inhoud en het besluit van deze documenten blijkt dat transpersonen geen bescherming kunnen verkrijgen van de Colombiaanse autoriteiten, en dat deze documenten niet beschikbaar waren bij het sluiten van de debatten, de heropening van de debatten.

Bij tussenarrest nr. 321 645 van 14 februari 2024 werden de debatten op de terechtzitting van 21 maart 2025 heropend teneinde het standpunt van de verwerende partij te kennen gezien de verwerende partij van oordeel is dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen.

Verzoekende partij legt voormelde stukken nogmaals neer per aanvullende nota van 21 maart 2025.

Ter terechtzitting van 21 maart 2025 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd het Algemeen Ambtsbericht Colombia van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juni 2024 en benadrukt dat de onderliggende info "grotendeels" hetzelfde blijft of in lijn ligt met de COI Focus omtrent seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, aanwezig in het administratief dossier. De verwerende partij is ook van mening dat de motivering van de bestreden beslissing overeind blijft en wijst er ook op dat het Nederlandse beleid de verantwoordelijkheid is van de Nederlandse autoriteiten. De verwerende partij stelt tevens dat er voldoende rekening werd gehouden met de activiteiten van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de brief van de Nederlandse Minister van Asiel en Migratie van Nederland met betrekking tot het landenbeleid Colombia, d.d. 30 januari 2025 en de beslisnota van het Directoraat-Generaal Migratie binnen het Ministerie van Asiel en Migratie van Nederland d.d. 24 oktober 2024 gesteund is op het voormeld Algemeen Ambtsbericht Colombia van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juni 2024 om te besluiten dat er wegens de straffeloosheid die er in Colombia heerst ten aanzien van gewelddelicten tegen transgenders geen overheidsbescherming voorhanden is.

Er dient eraan herinnerd te worden dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., punt 44). Niet vereist is

dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

In het verzoekschrift kaart verzoekende partij aan dat zij niet volledig heeft kunnen vertellen over alle feiten van geweld die zij meemaakte en is in het licht van de door haar beschreven feiten ook van mening dat er een bijzondere aandacht moet worden geboden aan de informatie die aantoonst dat haar ervaring met de politiediensten ook bevestigd wordt door meerdere bronnen die de tekortkomingen van de politiediensten documenteren wanneer het gaat over bescherming ten aanzien van transgenderpersonen of leden van de LGBT-gemeenschap.

Verwerende partij is gelet op de bestreden beslissing van oordeel dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging *in concreto* dient te worden aangetoond, noodzakelijk blijft en dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Er wordt niet betwist dat verzoekende partij een transvrouw is en werkzaam in de seksindustrie, een profiel dat volgens het Algemeen Ambtsbericht erg kwetsbaar is voor agressie, discriminatie en geweld door de Colombiaanse politie (zie verder). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud melding maakte in haar relaas van gewelddaden en seksueel geweld met inbegrip van meerdere verkrachtingen door politieagenten waarvan de laatste keer plaatsvond twee à drie jaar voor haar komst naar België. De Raad stelt vast dat verzoekende partij desbetreffend slechts enkele algemene vragen werden gesteld, zoals wanneer en hoeveel keer het is gebeurd en of het steeds om dezelfde agenten ging, doch op geen enkel ogenblik werd er dieper ingegaan over de specifieke omstandigheden waarbinnen deze verschillende verkrachtingen hebben plaatsgevonden en wat er juist aan is voorafgegaan noch wat er concreet op is gevolgd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 19).

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de algemene stelling dat de beweringen van verzoekende partij slechts blote beweringen betreffen, dat het telkens zou gaan om zaken die zich behoorlijke tot erg lange tijd geleden hebben afgespeeld alsook dat het in wezen geïsoleerde incidenten zouden betreffen die zich in telkens andere omstandigheden en met andere personen zouden hebben voorgedaan en dat er niet kan worden afgeleid dat er een doelgerichte vervolging is. De Raad stelt vast dat verwerende partij de verkrachtingen door politieagenten waarvan de laatste zich ongeveer twee à drie jaar voor haar komst naar België voordeed, aldus niet concreet bespreekt in de bestreden beslissing.

Hoewel verwerende partij van oordeel is dat het risico voor verzoekende partij om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context, blijkt uit wat voorafgaat niet dat voldoende rekening werd gehouden met de specifieke context van verzoekende partij. De Raad wenst daarbij te benadrukken dat de problemen die verzoekster aankaartte met de politie in lijn lijken te liggen met wat in het Algemeen Ambtsbericht en de COI Focus ligt vervat (zie verder).

Hoewel ter terechtzitting door verwerende partij uitdrukkelijk wordt benadrukt dat er voldoende rekening werd gehouden met de activiteiten van de verzoekende partij, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de individuele elementen eigen aan verzoekende partij op zorgvuldige wijze werden verzameld noch werden afgewogen aan de aanwezige algemene informatie. Verwerende partij is er evenwel toe gehouden om een globale beoordeling te maken van de nood aan internationale bescherming op basis van het geheel van de individuele omstandigheden in het licht van actuele objectieve landeninformatie.

De Raad stelt vast dat er in het Algemeen Ambtsbericht Colombia van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van juni 2024 (p. 69-80) wordt gesteld dat er de afgelopen jaren wetten in Colombia zijn aangenomen die tot doel hadden om de positie van de transgemeenschap te verbeteren, doch dat er nog veel juridische lacunes waren waardoor de rechten van transgemeenschap niet gelijk waren aan die van andere Colombiaanse burgers. Ook wordt overwogen dat ondanks de bestaande wetgeving de transgemeenschap zich in de praktijk geconfronteerd ziet met beperkingen en obstakels als het om hun rechten gaat doch dat er geen actief vervolgingsbeleid is vanuit de Colombiaanse autoriteiten. Hierin wordt evenwel benadrukt dat transgenders degenen zijn tegen wie de politie het meeste geweld gebruikte binnen de LGBTQI+-gemeenschap en dat verschillende bronnen het erover eens zijn dat transgender personen die in de seksindustrie werkzaam zijn erg kwetsbaar zijn voor agressie, discriminatie en geweld door de Colombiaanse politie. Het verkrijgen van bescherming na dreiging en/of geweld vanuit overheidsdiensten, medeburgers of illegale gewapende organisaties is geen sinecure. Uit de informatie blijkt dat Colombia in die zin met een hoge mate van straffeloosheid voor misdaden tegen LGBTQI+-gemeenschap en vooral tegen transgenders kampt. Bronnen bevestigen dat hoewel er de mogelijkheid bestaat om aangifte te doen en bescherming bij de Colombiaanse autoriteiten te verzoeken de kans gering is om daadwerkelijk bescherming

te krijgen en dat veel transpersonen vanwege de stigmatisering binnen vooral de politie geen aangifte deden en derhalve evenmin bescherming vroegen. Hoewel de bescherming voor de situatie van de transgemeenschap beter is in stedelijke centra dan in rurale gebieden, komt er ook discriminatie en stigmatisering voor binnen de politie in de grotere steden.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij aan dat ook uit de COI Focus omtrent seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023 blijkt dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Gelet op de bestreden beslissing is verwerende partij op basis van deze informatie ook van mening dat wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld zich kan wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, maar dat effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is.

De Raad stelt bijkomend vast dat de COI Focus omtrent seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023 (p. 13 e.v.), waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat verzoekende partij een beroep kan doen op overheidsbescherming in Colombia evenzeer aangeeft dat de ordediensten regelmatig verantwoordelijk zijn voor het plegen van geweld en intimidatie ten aanzien van seksuele minderheden. De grootste groep slachtoffers van politiegeweld tussen 2015 en 2020 waren transvrouwen. Er wordt gesproken over de volgende incidenten: het toepassen van onrechtmatige procedures, incidenten met letsel tot gevolg, verbale agressie, marteling of onmenselijke behandeling, bedreigingen en intimidatie, discriminatie, seksueel geweld, willekeurige detentie en gedwongen verplaatsing en er wordt uitdrukkelijk aangegeven dat transvrouwen het vaakst slachtoffer waren van deze vormen van politiegeweld.

De Raad stelt vast dat de COI Focus ook aangeeft dat personen die behoren tot een seksuele minderheid of de transgendergemeenschap een beroep kunnen doen op nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, maar ook dat deze beschermingsmechanismen onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat er een zeer hoge mate aan straffeloosheid heerst ten aanzien van geweldzaken (p.11).

Ter terechtzitting wordt door verwerende partij gesteld dat de onderliggende info van het Algemeen Ambtsbericht "grotendeels" hetzelfde blijft of in lijn ligt met de COI Focus omtrent seksuele minderheden en transgenders van 16 februari 2023, aanwezig in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat de COI Focus en het Algemeen Ambtsbericht inderdaad in dezelfde lijn liggen gezien uit beide documenten blijkt dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders in het bijzonder, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken, dat er om bescherming kan worden gevraagd, maar vooral dat het verkrijgen van bescherming niet altijd mogelijk is gezien er een zeer grote mate aan straffeloosheid is.

Gelet op wat voorafgaat kan niet blijken dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een globale, zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekende partij in het licht van de actuele objectieve landeninformatie.

Het is de Raad ook niet duidelijk op welke wijze en op basis van welke bronnen in de beschikbare informatie verwerende partij tot het besluit komt dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Noch in de aanvullende nota noch ter terechtzitting wordt desbetreffend verdere toelichting vertrekt.

Gelet op het geheel van voormelde elementen dringt een nader en volledig onderzoek naar de beschikbaarheid van nationale bescherming zich *in casu* op.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 september 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF